

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 239 — Barcelona, agost-setembre 1962

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a dos quarts de 8 del matí, per ones curtes de 21, 25 i 30 metres. De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la matinada, per ones curtes de 21, 25 i 30 metres.

Els diumenges emet un programa de sobretaula de un quart de 2 a un quart de 3 de la tarda per ones curtes de 21, 25 i 30 metres.

Els dilluns i dijous, emet en català:

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

Declaració del Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya sobre la lluita dels miners d'Astúries

Des de fa tres setmanes, els miners asturians mantenen una lluita admirable en defensa de la setmana de les 40 hores i d'altres reivindicacions, la qual ha arribat a paraitzar completament vint-i-set mines amb més de 17.000 obrers i empleats.

Les autoritats franquistes han actuat amb els coneguts i infames mètodes de pressió per tal d'intentar ofegar la vaga asturiana: el tancament de les empreses; l'acomiadament dels miners; la detenció o deportació dels dirigents de la lluita; la tergiversació, per la premsa i la ràdio, de les causes de la vaga... Tot ha estat assajat per obligar els vaguistes a capitular.

Però l'esperit combatiu dels miners s'ha mantingut íntegre, i el Govern s'ha vist empès a trobar un procediment que li permetés de llevar el locaut sense que semblés una capitulació de l'autoritat. Així, després d'una paròdia de negociació amb uns quants vocals de jurats d'empresa, dels qui solen respallar els patrons, s'han reobert algunes mines i s'ha anunciat que dijous es reprendrà el treball a totes les explotacions, llevat del pou «Venturo» i de la mina «La Nicolasa», on el locaut hi seguirà regint.

No obstant això, les ràdios estrangeres i men que només una part dels miners s'han reincorporat al treball durant els darrers dies, i que per tota la conca es fa treball lent. Això demostra que la reobertura de les mines no pressuposa, com pretenen les autoritats, la fi de la vaga, la qual és mantinguda encara per milers de miners i que prossegueix amb formes diverses en la immensa majoria dels pous.

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya saluda amb emoció la lluita heroica dels miners asturians i crida als treballadors de Catalunya per tal que en secundin l'acció. La vaga d'Astúries revela que classe obrera espanyola, enfortida per l'experiència de les grans accions d'abril i maig, passa novament a l'ofensiva. Els treballadors catalans han d'ocupar un lloc d'honor en aquesta lluita. Les accions d'abril i maig van permetre d'arrancar algunes millores salarials, però moltes de les empreses no compleixen els compromisos acordats aleshores amb els treballadors, i totes elles imposen ritmes de treball cada vegada més accelerats, els quals, després d'un esforç físic esgotador, es tradueixen sovint en una disminució de la setmanada. A més d'això, el cost de la vida ha pujat sense interrupció durant

els últims mesos, i ha retallat encara més el poder adquisitiu dels salaris.

Tot el que acabem de dir, explica el descontent que existeix entre els assalariats a Catalunya, i la proliferació dels conflictes entre obrers i empresaris en totes les branques industrials. La vaga asturiana, però, que ha desvetllat l'admiració més profunda entre els treballadors catalans, exigeix apressantment — i ho fa possible — de transformar aquests conflictes en lluita oberta i organitzada.

En cada lloc de treball cal organitzar, sense pèrdua de temps, una Comissió d'oposició sindical que elabori i presenti als patrons les reivindicacions obreres, que representi els treballadors en la discussió «legal» amb les empreses i els jerarques sindicals, i que organitzi també les accions «extralegals» (minva del rendiment, aturades de braços caiguts, i si cal, la vaga) que són indispensables de dur a terme perquè les reclamacions proletàries obtinguin èxit.

El Govern i la seva premsa domesticada acusen els miners asturians d'agitadors «pagats des de l'estranger», perquè no han presentat llurs demandes a través de les «vies legals»; la qual cosa constitueix una clara mostra del cinisme feixista. La demanda de la setmana de 40 hores per als miners, com la del salari mínim vital i altres reivindicacions bàsiques dels treballadors, figuren des de fa anys en la pila de resolucions aprovades en congressos i reunions «legals» dels sindicats verticals que mai no han estat aplicades. Els enllacos i jurats d'empresa que desitgen defensar llurs companys, no tenen cap garantia enfront de les represàlies patronals i governamentals. I els jerarques sindicals, designats pel Govern, actuen en els conflictes obrers com a auxiliars de la policia. Les «vies legals» estan, sota el feixisme, al servei dels grans capitalistes. Per això la defensa de les reivindicacions econòmiques dels treballadors exigeix combinar l'acció «legal» amb l'«extra-legal»,

que sigui un tot amb la lluita per les llibertats sindicals i el dret de vaga. Per a defensar-se de l'explotació capitalista, els obrers necessiten sindicats de classe, independents dels patrons i del govern, en els quals ells pugin decidir lliurement la conducta a seguir i designar democràticament llurs dirigents. I necessiten, sobretot, el dret de recórrer a la vaga per a sostenir les seves demandes. La prohibició de la vaga constitueix un dels trets més repulsius i intolerables del feixisme: la va-

ga és un dret reconegut en la Carta dels Drets Humans de la O.N.U. — la qual ha estat signada pel Govern franquista — i la seva legitimitat ha estat reconeguda fins i tot per l'Església Catòlica.

Desenrotllar la lluita per un salari decent, les llibertats sindicals i el dret de vaga; aconseguir que aquesta lluita es manifesti aviat en grans accions generals, constitueix la principal tasca de la classe obrera a Catalunya i el mitjà més eficaç per prestar suport a la lluita dels miners asturians.

Les capes mitjanes de la ciutat i el camp, i, especialment, els intel·lectuals i els estudiants, han d'ajudar amb els mitjans al seu abast la classe obrera que lluitant per les seves reivindicacions econòmiques i polítiques, defensa els interessos més generals de tot el poble i de la democràcia.

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya invita a les altres forces polítiques a concertar els esforços de tots en una àmplia acció de solidaritat amb els miners asturians i en la preparació de les properes grans lluites pel restabliment de les llibertats democràtiques.

A les tres setmanes de començar la vaga minera d'Astúries, els partits i grups de l'oposició burgesa i socialdemòcrata, així com les organitzacions obreres d'Acció Catòlica, no han expressat encara la solidaritat amb els miners. És més: el diari madrileny «Ya», considerat com a portantveu oficiós de la jerarquia eclesiàstica, ha pres posició contra la vaga. L'actitud d'aquelles forces i de l'Església, que suposa un pas enrere respecte a la posició adoptada durant les vagues d'abril i maig, no passarà per alt als treballadors, els quals una vegada més troben en els comunistes llurs més resoluts i conseqüents defensors.

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya està segur que els comunistes catalans desplegaran tot d'entusiasme i iniciativa per tal d'aconseguir que la classe obrera i el poble de Catalunya manifestin la seva solidaritat amb la lluita dels miners asturians, que han donat el senyal per a un nou assalt en el combat contra el franquisme i per un règim democràtic.

Barcelona, 5 de setembre de 1962

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya

La menestralia i la burgesia no monopolista de Catalunya en la perspectiva d'accions decisives contra la dictadura

Durant els mesos d'abril i maig passats més de 500.000 obrers i jornalers agrícoles es van posar en acció seguint el camí que els marcà la lluita heroica dels miners asturians. Els estudiants i la intel·lectualitat es van solidaritzar obertament i resoluada amb la lluita antifranquista de la classe obrera.

Mes la liquidació de la dictadura és també una necessitat imperiosa d'altres sectors socials, dels quals volèm referir-nos concretament a la menestralia i a la

petita i mitjana burgesia de Catalunya.

A un primer cop d'ull sembla que aquests sectors es van quedar expectants els dies d'abril i maig, sense saber què fer davant la potència del moviment obrer. Tanmateix, en vistes a accions decisives de la classe obrera junt amb les altres forces democràtiques del país, és important veure de més prop l'estat d'ànim d'aquesta capa burgesa i ajudar a llur mobilització en tota la mesura possible.

No seriem justos si no aprecièssim el fet que els dies d'abril i maig, també en els medis de la burgesia no monopolista va haver-hi ebullició. Tenders i botiguers aplaudien les manifestacions obreres. Centenars de protestes contra les noves ordenances fiscals obligaren a Porcioles a recular en part en l'aplicació de l'impost de radicació. La meitat dels membres de la Cooperativa del Taxi es van negar el 3 de juny a exhibir en llurs cotxes el retrat de Franco, ço que implicava una clara presa de posició. Alguns sectors menestrals tractaren d'aconseguir la reunió de llurs Gremis per tal d'acordar alguna acció. La idea d'un tancament de portes trobà moltes simpaties per més que no va quallar.

Aquests fets, i altres, són demostratius de l'estat d'ànim, no exempt de dubtes i vacil·lacions, però en general de simpatia als vaguistes, que va predominar en els medis de la menestralia i de la petita i mitjana burgesia els dies d'abril i maig.

Com aconseguir que, d'acord amb llurs interessos més urgents, econòmics i polítics, aquests sectors se sumin més activament a la lluita contra els monopolis i la dictadura, al costat de la classe obrera i de tot el poble? Si ens atenguéssim a la rutina d'una certa lògica, sembla que aquesta tasca correspon als dirigents dels grups polítics burgesos que aspiren a representar aquests sectors, els quals a més, hi trobarien la possibilitat de créixer i d'esdevenir veritables partits. Però el cert és que aquests dirigents no ho fan; que fins ara, se'ls veu més interessats a escoltar i seguir les indicacions dels grans burgesos monopolistes, que no pas a mobilitzar la burgesia no monopolista i a defensar les seves reivindicacions.

Els comunistes no hem de dubtar, hem de fer que la nostra orientació arribi als esmentats sectors i prendre mesures tendents a impulsar-los en la lluita per llurs reivindicacions antimonopolistes i democràtiques.

La burgesia no monopolista, rudament colpejada pel pla d'estabilització, està interessada a lluitar contra els privilegis que exoneren d'impostos i contribucions les grans empreses monopolistes i els supermercats controlats per l'Opus Dei, mentre impostos i contribucions són carregats exageradament al seu damunt. Està contra la discriminació de què és objecte quant a l'adquisició de matèries primeres, a preus, i a crèdits que a ells els són negats, mentre són concedits abundantment a les grans empreses que els aplasten amb una competència deslleial. Un altre motiu que agreuja granment tots els mals és el centralisme absurde que fa que tot o quasi tot s'hagi de resoldre a Madrid, on els

assumptes que no plauen a la corrompuda burocràcia dictatorial són encarpetats, obligant a desplaçaments i propines, a gastar diners i temps, dels quals ben sovint no disposen, i força vegades inútilment.

I? com lluitar contra tot això? L'obstacle més gran, per a la petita i mitjana burgesia com per a tot el poble, és la manca de llibertat, la impossibilitat d'expressar-se lliurement i públicament, les dificultats per a reunir-se i posar-se d'acord. Els Gremis menestrals estan sotmesos a la doble supervisió dels jerarques sindicals i dels delegats policíacs. Les Cambres corporatives estan en mans dels capitostos monopolistes, no nomenats pels associats, sinó designats i imposats pel Govern. Si els associats poguessin elegir democràticament els càrrecs directius, ni Par no presidiria la Cambra de la Indústria, ni Escalas la del Comerç i Navegació.

Aquests obstacles són evidents. Però ells mateixos es poden convertir en un motiu mobilitzador de la menestralia i de la petita i mitjana burgesia, si ajudem aquests sectors a organitzar el combat per llurs reivindicacions i contra aquests obstacles. Cal orientar-los a crear dintre de llurs organismes Comitès democràtics, els quals, ultra denunciar els privilegis monopolistes i cridar l'atenció contra les discriminacions de què són objecte, podran unir l'acció dels associats en la defensa de llurs interessos econòmics i per la democratització dels Gremis i de les Cambres; per a sostreure els primers a la supervisió dels jerarques sindicals i per arrencar les Cambres a la direcció dels capitostos monopolistes i posar-les al servei de tots els associats.

La lluita contra el poder omnímode dels grups monopolistes i contra llur instrument de dominació, la dictadura franquista, és l'ample terreny en el que la classe obrera i la burgesia no monopolista poden trobar-se i actuar d'acord en interès mutu i comu així com de tot el poble, en interès de la democràcia espanyola i del desenvolupament econòmic, social i nacional del poble català.

SUBSCRIPCIO D'AJUT AL PSU DE CATALUNYA

Llista núm. 4

	Pts
Matilde Verdún i Grup R.V. ...	450
Com. 30 Sud - 3 ^e entrega ..	11.513
Com. 30 Nord - 2 ^e entrega ..	20.670
Com. 30 Nord i Sud - 3 ^e entrega	6.474
Com. 10 - 2 ^e entrega ..	9.040
Com. 20 - 2 ^e entrega ..	50.000
Com. 15 - 2 ^e entrega ..	24.000
Pere amic dels espanyols ..	500
J. G. B.	1.000
Jacot	100
Palacio	50
Daniela	25
F. R. de D.	1.000
Loza	50
Carlos	50
P. Pradell ..	100
Un viatjant ..	75
N ^o 1 de la zona n ^o 3 ..	1.000
Lida	225
G. Jul.	240
J. M. (LI) ..	200
Un simpatitzant - 3 ^e entrega ..	1.000
Un grup d'empleats ..	200
J. J. N.	1.800
Un obrer d'Hospitalet ..	30
Peret	10
Agudo, de Barcelona ..	1.000
S. M. P., de Barcelona ..	500
D., de Barcelona ..	250
Un grup de Santiago Benito, de T.	647
Nilo, de T.	100
Un industrial, de T.	500
F. R., de T.	225
S. N., de T.	100
Un grup d'amics, de Gavà ..	500
Un simpatitzant, 4 ^e entrega ..	2.000
G.J.U.L., de Barcelona ..	750
Organització PSU de Mèxic ..	19.788
A. Toro, d'una comarca de Girona	950
Homes Lliures de Barcelona ..	1.000
Grup ABC, de Barcelona ..	715
Un demòcrata de Gràcia ..	100
Luis Manuel, de Barcelona ..	500
3 simpatitzants d'una indústria del Vallès ..	150
Grup n ^o 2 de la zona 8 ..	3.300
Grup d'Empleats ..	50
Lida - 2 ^e entrega ..	225
Un simpatitzant ..	50
Matilde Verdoun - 3 ^e i 4 ^e entrega	100
Total llista núm. 4	163.302
Suma anterior	264.468
TOTAL SETEMBRE	427.770

CARTA A LES DONES EMPRESONADES A MADRID

Les dones empresonades amb motiu de la manifestació que tingué lloc el mes de maig a la Puerta del Sol de Madrid, van rebre a la presó la següent carta procedent de Barcelona :

« Barcelona, 20 de juliol del 1962

« Estimada amiga: Un grup d'escriptores, universitàries, artistes, actrius o, senzillament, de dones democràtiques de Barcelona, volen comunicar-vos, a tu i a

(continúa a la pàg. 4)

PEL DESARMAMENT GENERAL I PER LA PAU

Del 9 al 14 de juliol passat es va reunir a Moscó el Congrés Mundial pel Desarmament General i per la Pau.

Homes i dones de gairebé tots els pobles de la terra, de les diverses classes i capes socials, de partits i organitzacions polítiques diferents, creients de les distintes religions i ateus, debateren durant sis dies, amb tota franquesa i llibertat, les qüestions relacionades amb la mortal amenaça de guerra atòmica que pesa sobre la humanitat. I aquests homes i dones, que sobre tantes altres coses haurien discrepat, van arribar en el Congrés a conclusions comuns plasmades en el «Missatge als pobles del món».

El Comitè Organitzador havia adreçat prèviament un qüestionari als caps dels 18 Governos que integren el Comitè de Ginebra i va fer conèixer al Congrés les respostes obtingudes. Algunes delegacions, principalment de països d'Àsia i Àfrica, presentaren elles mateixes les respostes que els caps dels respectius governs les havien confiat. El cap del Govern Soviètic, Nikita Khruixtsov, acudí personalment a exposar les posicions de la Unió Soviètica sobre totes les qüestions relacionades amb la defensa de la pau i les mesures concretes que proposa per tal d'atenuar la tensió internacional, la prohibició dels assaigs atòmics i la destrucció d'aquestes armes, així com per a arribar a un desarmament general, complet i controlat.

La delegació més nombrosa, per primera vegada en un Congrés d'aquesta naturalesa, fou la dels Estats Units, formada per 190 personalitats. 142 delegats representaven Anglaterra i 118 França. La Unió Soviètica estava representada per 101 delegats. En total, 2.469 delegats (dels quals 754 dones) representaven 121 països de tots els Continents.

Aquests Congrés ha estat el més important i més amplemment representatiu de tots els Comicitis per la Pau celebrats fins ara. Ha estat una viva expressió del creixement de les forces que, arreu del món, s'oposen actualment als provocadors i incendiàries de guerra.

El citat «Missatge als pobles del món» es basa precisament en aquest ascens de les forces de la pau quan, en nom dels congressistes, afirma: «**Estem convençuts que el desarmament no és solament una necessitat imperiosa, sinó també possible.** I més endavant: «**Si durant els 17 anys darrers la humanitat ha pogut escapar als horrors d'una guerra nuclear, això es deu als esforços creixents de tots els pobles per la pau.**»

El reconeixement d'aquest ascens i la convicció de poder assolir el desarmament com a garantia suprema de la pau, no han amagat als congressistes les dificultats de l'empresa ni els molts esforços que caldran. «**Ens percatem clarament — diu el Missatge — que són massa nombrosos els qui encara queden fora de la lluita contra la cursa armamentista... els qui encara no han comprés la gravetat de l'amenaça ni s'adonen de la part de responsabilitat que els incumbeix en la defensa de la pau.**» El Missatge crida a mobilitzar l'opinió a tots els països i «**a crear un poderós moviment d'oposició popular a la cursa armamentista i als preparatius de guerra.**»

Una delegació espanyola, composta també d'homes i dones de diferents opinions polítiques i religioses i de diversos sectors socials, va participar als debats i va aprovar unànimement el «Missatge als

Per Pere ARDIACA

pobles del món». I en l'esperit del Congrés i del Missatge va redactar una Crida a tots els espanyols.

Aquesta Crida assenyalava que Espanya no escaparia als estralls d'una guerra atòmica, si aquesta esclatés. **«Donades la política bel·licista del govern i l'existència de bases militars estrangeres en el territori nacional.»** I cridant tots els ciutadans a sumar-se al clam a l'acció universals contra els assaigs d'armes atòmiques i per la destrucció d'aquestes armes com a primers passos vers el desarmament general, afegeix: **«Exigim tots, doncs la cancel·lació dels perillosos convenis militars amb els Estats Units, la immediata supressió de les bases estratègiques del nostre territori. Hem d'aconseguir l'aplicació d'una política exterior independent que no comprometi ni el present ni l'esdeve-**

nidor del nostre país».

El Missatge del Congrés i la Crida de la delegació espanyola adquireixen més dramàtic relleu i més urgència davant les provocacions dels revengistes alemanys a Berlín i sobretot davant l'amenaça d'agressió dels imperialistes nord-americans a l'heroic poble cubà. Es deure immediat de tots els homes i dones que comprenen el perill, alertar l'opinió pública per tots els mitjans possibles — col·laboració en periòdics i revistes legals, publicacions i fulls clandestins, pintades a les parets de «Fora els yanquis de Cuba», etc. fer arribar a l'Embaixada i als Consolats nord-americans la condemna popular dels preparatius d'agressió criminal contra Cuba.

I esdevé també més urgent explicar els greus perills que les bases militars yanquis fan córrer a Espanya i dreçar el poble exigint al Govern la supressió d'aquestes bases i la cancel·lació dels convenis militars amb els Estats Units.

TRIBUNA DEL PARTIT

La vaga dels treballadors de la SIEMENS i la formació de les comissions obreres unitàries

La vaga de la Siemens mostra la necessitat de retenir l'atenció sobre les ensenyances de la lluita dels treballadors d'aquesta empresa durant les vagues de maig passat i com aquestes han creat les condicions per a la mobilització actual.

En el mes d'abril d'enguany els obrers pressionaren el jurat d'empresa i aconseguiren que aquest — una part del qual són obrers honestos — presentés una demanda d'augment de salari.

Davant la negativa dels patrons, els treballadors passaren a l'acció en defensa de les seves reivindicacions i en solidaritat amb els valerosos miners asturians realitzant aturs parcials i un parada general de 24 hores el dia següent.

Les jerarquies sindicals es vegeren obligades a parlamentar amb les COMISSIONS D'OBRRERS QUE S'HAVIEN CONSTITUIT A CADA SECCIO de l'empresa, i les pressionaren per a trencar el moviment reivindicatiu. Els obrers s'incorporaren al treball després d'haver aconseguit un augment de jornal, encara que petit.

La gran experiència, però, estava realitzada. Els obrers, en veure la gran unitat que s'havia manifestat entre ells, cobraren una gran confiança en la seva força. És evident, però, que la realització que més havia contribuït a la mobilització dels obrers de la Siemens era la formació A CADA SECCIO DE L'EMPRESA d'una comissió obrera unitària.

Això creà les condicions per a menar noves lluites. Els treballadors continuaren exigint al jurat d'empresa i als patrons les seves reivindicacions i aquestes han estat recolzades el passat dia 13 amb una vaga de braços caiguts.

El governador franquista, d'acord amb l'empresa, ha fet tancar la fàbrica i despedir 40 obrers acusats de dirigir el moviment reivindicatiu.

Els treballadors han respost manifestant-se massivament amb cartells exigint la seves reivindicacions i mostrant la seva solidaritat amb els companys repressaliats.

En aquests moments la lluita dels obrers de la Siemens continua, i podrà pendre noves formes i obtenir diversos resultats. L'experiència important, però, que ara ja podem constatar, és que els obrers d'aquesta empresa han millorat considerablement la seva organització i la seva unitat; han donat prova d'una gran consciència i combativitat. Aquest és el camí exemplar que, al igual que els miners asturians, els obrers de l'empresa Siemens estan assenyalant a tots els treballadors de Catalunya.

El deure de tots els treballadors és de recolzar la lluita dels seus camarades de la Siemens presentant als burgesos respectius llurs reivindicacions i les exigències del dret de vaga i les llibertats sindicals.

Per això és necessari el reforçament de les comissions obreres unitàries; la constitució de comissions A CADA SECCIO i una de general, per a tota gran empresa; la seva creació en els llocs de treball on la comissió encara no existeix.

En aquestes comissions hi han de participar obrers comunistes, catòlics, cenevistes, sense partit i, en especial, els joves treballadors i treballadores que tan magnífica combativitat han mostrat en les vagues de la passada primavera.

Les comissions han de menar l'acció colze a colze amb els enllaços sindicals i els jurats d'empresa honestos i fidels als seus companys de treball, com els d'una gran empresa de Barcelona que s'han negat a signar el «Conveni Col·lectiu» que l'empresa volia imposar als treballadors.

Les comissions unitàries són la peça mestra per a l'acció de la classe obrera en la lluita per les seves reivindicacions econòmiques, sindicals i polítiques. La seva creació i consolidació a les seccions de les grans empreses, a tots els llocs de treball, és la millor forma per a desenvolupar un fort i poderós moviment d'oposició sindical, és la base per a posar en peu tota la classe obrera en la preparació de la vaga nacional que ha d'enderrocar la dictadura del general Franco.

La magnífica vaga dels obrers de la casa Siemens és l'exemple que han de seguir els obrers de Barcelona i tot Catalunya.

LA VAGA DE LA "SIEMENS"

La gran vaga de la fàbrica SIEMENS de Cornellà (Barcelona) que s'ha iniciat el dia 13, ha estat preparada per tota una sèrie d'accions, entre les quals cal esmentar les protestes que hi hagué el dissabte 18 d'agost en rebre el sobre de la paga, la parada de treball de 10 minuts a la secció de maquinària el dilluns dia 20 d'agost, i la negativa a fer hores extraordinàries que iniciaren diverses seccions el dia 7 de setembre. Els obrers reivindicaven, contra la burla que és el conveni col·lectiu, un salari mínim de 160 pts. per 8 hores de treball i un mes de vacances anuals.

El dia 13 de setembre, a les 10 del matí, començà la parada de treball a diverses seccions de la fàbrica. La direcció de l'empresa reaccionà desseguida, cridant al despatx alguns treballadors i treballadores de les seccions que havien iniciat l'acció i entregant-los la carta d'acomiadament. Aquests obrers van tornar a les seves seccions i sortiren a recórrer la fàbrica acompanyats per molts dels seus companys, fins un total d'uns 200, enarborant els fulls d'acomiadament i cridant: «Companys uniu-vos, tots a la vaga amb els acomiadats!». Així van arribar a la secció de fundició que encara seguia a treballar i on un dels directors alemanys que es diu Wahl intentà impedir-los l'entrada, però fou apartat pels obrers als crits de «Nazi, criminal de guerra!». Per fer parar la secció de transformadors, que està situada en una planta apart, els treballadors van tenir que sortir a la via pública.

A mitgdia, quan va ser l'hora d'anar a dinar, els obrers es negaren a sortir de la fàbrica, exigint la readmissió dels acomiadats i llurs reivindicacions. Hi havia una gran unitat. Els qui la família els va portar el dinar, el repartien com a germans amb els seus companys.

A les 18, 15, hora d'acabar la jornada de treball els vaguistes es negaren novament a abandonar la fàbrica i van aprofitar la sortida dels de les oficines, que ha-

vien continuat treballant normalment, per a increpar-los. Durant tot el dia va ser magnífic l'esperit i la combativitat que mostraren les dones i els joves aprenents.

A les 10 de la nit es presentà la Guàrdia Civil que, en veure l'actitud pacífica dels treballadors, es va limitar a aconsellar-los que cadascú tornés a casa seva. Els obrers sortiren de la fàbrica a les 10,30 de la nit.

El dia següent, divendres 14, quan el personal va arribar a la fàbrica, la va trobar voltada per la Guàrdia Civil. A la porta hi havia una nota de l'empresa que deia que «podien entrar a treballar tots els qui no haguessin participat voluntàriament a la vaga del dia anterior». Només entraren una part dels empleats administratius. Un dels directors alemanys, anomenat Renning, es va atrevir a pronunciar algunes frases insultants per als espanyols i va ser bufetajat allà mateix pels obrers. Aleshores, al mig de la concentració de vaguistes es va alçar una pancarta a la qual es llegia: **Estem despedits perquè demanem més pa. Aquest és el nostre delict.**

Poc després va arribar la Policia Armada amb cotxes equipats amb tornaveus a través dels quals van dir que concedien un terme de cinc minuts per a que es dissolgués la concentració. Els obrers, en lloc de disoldre's marxaren en manifestació per la carretera cap al centre de Cornellà, enarborant diverses pancartes alusives a les seves reivindicacions. La gent de la població aplaudia els manifestants. Així van arribar fins la plaça on es troba l'església, i allà la Policia es proposà disoldre la manifestació per la força, colpejant els manifestants i practicant diverses detencions, però els obrers, ajudats per la gent del poble, es defensaren valerosament amb pedres i pals. El xoc va ser molt violent i hi va haver ferits tant del cantó dels manifestants com entre els elements de la Policia Armada. El rector de Cornellà va sortir a obrir les portes de l'església per a oferir refugi als manifestants i, quan

intentava protegir una noia perseguida pels guàrdies, fou brutalment colpejat per un sargent de la Policia. Tot plegat ha causat una gran indignació entre la població.

La tarda del dia 14, l'empresa SIEMENS va posar un avis indicant que l'endemà es pagarien normalment els salaris, de 10 a 13, al local de l'economat.

El dissabte 15, entregaven als obrers, juntament amb el sobre amb la setmanada, un full que calia omplir en el qual els treballadors havien de «demander perdó» a l'empresa i sol·licitar la readmissió, conformant-se a perdre els drets d'antiguetat. Els obrers trencaren aquest full i llençaven els troços a l'aire entre els aplaudiments dels seus companys i de moltes persones del poble que es trobaven allà.

El dilluns dia 17, al moment de redactar aquestes notes, segueix la vaga entre un magnífic ambient unitari dels obrers.

Corresponsal

(Vé de la pàg. 2)

les teves companyes de presó, amb motiu de la sanció que us va ser imposada per la vostra manifestació en favor de l'amnistia, llur solidaritat i afecte. També llur esperança que actes com el vostre serveixin d'estímul per a tots els qui aspiren a una pau autènticament democràtica, una pau per a obtenir la qual les dones de tot Espanya hem de demanar, sense violència però incansablement, l'amnistia per als empresonats polítics, el respecte dels drets fonamentals de l'home, el reconeixement de les personalitats nacionals, la dignificació — en resum — de tota la vida espanyola, a través d'una democratització que permeti una convivència pacífica i creadora en tot l'àmbit de la «pell de brau».

«Et preguem que comuniquis les nostres paraules a les teves companyes i, autoritzant-te a fer pública la nostra solidaritat, t'abracem amb tot afecte,

«Maria Lluisa Surech, Maria Aurelia Capmany, Susanna March, Carme Serra, Illoga, Isabel Miret de Castellet, Maria Antònia Perlanzy de Guinovart, Juliana Joaniquet, Joana Panadero, F. Granados, Armonia Rodriguez, Núria Picas de Sarsanedas, Isabel Arnau de Bohigas, Carme Vilagines, Maria Lluisa Espinosa, Montserrat Clavé, C. Jové, Trinitat Lopez, Clementina Arderiu (Vda. de Carles Riba), Carme Quevedo, Júlia Corominas, P. Fibla, Elisa Valls Serra, Anna Morato, Lilly de Català, Consol Villaubí, Maria Rosa Cortes, Rosa Leveroni, Alicia Alonso, C. Codina de Sanjuan, Anna Ramon de Izquierdo, Maria Dolors Folch, Immaculada Lopez, Maria Assumpció Alba i Ricart, Mercedes Joaniquet, Isabel Garriga de Todó, Rosa Prades, Moteserrat Jutglar, C. Prat, M. Lorens, Maria Assumpta Redonda, Maria Pilar Segalà, Assumpta Mas, Teresa Vilaplana, Vidua Perlanzy, Maria Josefa Martorell, Maria Dolors Renau, R. Solsona, J. Hernandez Garces, Chara Garcia, Verde, M. Mestre, Maria Tubau, Caritat Martínez, P. Freixas, Isabel Ibañez de Milicue, Elena Perez Perez, Rosarió Diaz, Marina Bru de Folch, A. C. de Govitolo, Margarita Fontseré de Petit, Núria Bozzo, Maria Teresa Bermejo, Maria Isabel Gil de Mora, A. Mahon.»

Una prova de "liberalització"

EL CONSELL DE GUERRA CONTRA ORMAZABAL I ELS SEUS COMPANYS

El mes de juny foren detinguts diversos comunistes i antifranquistes bascos que ara acaben de ser jutjats a Madrid per un Consell de Guerra sumaríssim.

A Ramon Ormazabal, membre del Comitè Central del P.C., que va estar en mans de la Brigada Social durant 24 dies en els calabossos de la Jefatura de Policia de Bilbao, li ha estat imposada la pena de 20 anys de presó. Ormazabal que en la seva declaració a la policia va recabar amb orgull per al Partit Comunista la responsabilitat per les grans vagues d'aquesta primavera, ha declarat al Consell de Guerra: «El mes de naix em trobava al país basc per a defensar els drets dels treballadors. Sóc comunista i ho seré sempre».

El Consell de Guerra ha imposat 12 anys de presó a Gregorio Rodríguez, 10 a

Antonio Giménez Pericàs, i penes de 8 a 6 anys als altres processats Agustín Ibarrola, Enrique Mújica, Maria Francisca Lapena, Vidal de Nicolás i José Maria Ibarrola.

Com és costum del tribunal repressiu que dirigeix el coronel Eymar, les activitats polítiques en defensa de la llibertat del poble espanyol, han estat una altra vegada qualificades de delictes de «rebelió militar».

El «renovat» i «liberalitzat» nou govern del general Franco ha demostrat ben aviat i de manera irrefutable que signifiquen les xerrameques sobre la «democràcia» i la «liberalització» que tant prodiguen Fraga Iribarne i els altres capitosts del règim. A tots aquests discursos acaben de posar-hi la signatura de la repressió feixista.